

ภักดี ปรึกษาประพาพงศ์ 2550: ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหา และพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิชญ์ สุรินยา, Ph.D. 140 หน้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ 1) เพื่อศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชาย 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชาย 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเองและวิธีการเผชิญปัญหากับพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน 3 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 220 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test การทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) เยาวชนชายส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหามุ่งแก้ไขอารมณ์และได้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับปานกลาง 2) เยาวชนชายที่มีอายุ ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา รายได้ต่อเดือนของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา และประเภทความผิดที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน 3) เยาวชนชายที่สถานภาพการอยู่ร่วมกันของครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน 4) รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบยอมตามบุตรมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบอิสระอย่างมีขอบเขตมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบควบคุมไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว 5) การเห็นคุณค่าในตนเองสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 6) วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเผชิญปัญหาแบบได้ประโยชน์น้อยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภักดี ปรึกษาประพาพงศ์

29 / 05 / 50

ลายมือชื่อนิติ

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก